СЪРЦЕТО МИ СМЕНИ АДРЕСА СИ

enthusiast

МИШЕЛ БЮСИ

Michel Bussi
Mon cœur a déménagé

Copyright © Michel Bussi et Presses de la Cité, un département de Place des Editeurs, 2024

Мишел Бюси
Сърцето ми смени адреса си
© Силвия Колева, превод, 2025
© Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2025
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2025

ISBN 978-619-164-711-8

За Карин.
И за всички социални работници, които
още вярват в солидарността.

29 април 1983 година

ПАЛЕЧКА

1

Мама

– Съпругът ми ще ме убие! Чувате ли какво ви казвам, господин Видам? Съпругът ми ще ме убие!

Ти повтори три пъти тези думи, мамо.

Съпругът ми ще ме убие!

Съпругът ми ще ме убие!

Съпругът ми ще ме убие!

Видам не ти отговори. Задоволи се да погледне часовника си – грамаден и позлатен, за да разбереш колко бърза. В същото време въздъхна и вдигна очи към небето – тоест към тавана на апартамента ни, целият в паяжини и ронеща се мазилка, парчета от която падаха на порции като от пробит пакет с чипс.

Това се случи преди повече от десет години. Не харесвах Видам, нито пък ти, мамо. Знам, че не го харесваше! Но беше длъжна да се преструваш. През онази вечер Видам все гледаше часовника си. Дали не проверяваше дали е още на китката му? Може би се страхуваше, че някой невидим магьосник се е промъкнал у нас, за да му го открадне? Отговорът му се побра в десет секунди.

– Съжалявам, Мая, аз съм социален работник, а не полицай. Единственият съвет, който мога да ви дам, е да подадете жалба. Само така можете да се защитите.

Мая…

Винаги ми бе странно, когато Видал те наричаше с малкото ти име.

Мая…

Като че ли бе наш приятел или член на семейството. А ти се обръщаше към него винаги с „господин Видам“. По онова време дори не знаех как се казва.

Ти трепереше, мамо. Разпиляваше листовете по масата. Познавах тези хартийки. Винаги започваше да плачеш, когато ги намериш в пощенската кутия. Отваряше поредния плик и шепнеше: *Не мога да се справя, Боже, не мога!*

Видях как ръцете ти се доближиха до ръцете на Видам. Отгатнах какво искаш да направиш: да го хванеш за китките, както постъпваше с мен, когато те ядосвах. Да го принудиш да те погледне в очите! Ти обаче се задоволи да се облегнеш на масата и да продължиш да го молиш.

– Искам само малко пари, господин Видам. Съвсем малко. Съпругът ми ще се прибере и ще ми поиска пари. Ако не намери с какво да си купи пиене, ще ме убие.

Ръцете ти все още трепереха, мамо, но успяваше да се овладееш и да ги укротиш. Седеше и се подпираше на масата върху дланите си с разперени пръсти. Видам погледна за последен път часовника си. Разгневих се на начина, по който ти заговори, когато стана от стола си.

– Разисквали сме този въпрос сто пъти, Мая. Аз съм ваш попечител, настойник. Грижа се за вас. Тук съм, за да ви помогна да управлявате бюджета си, така че съпругът ви да не пропилява всички пари за пиене. За да можете да покривате…

Никак не ми хареса как Видам спря погледа си върху разкъсания тапет и напуканите плочки по пода на антрето, върху черните петна мухъл, остатъка от макарони, залепнали по дъното на тенджерата, и накрая – върху мен.

– …нуждите на дъщеря си.

Почти се бях нахранила. Кълна ти се, мамо, че макар да бях само на седем години, имах едно-единствено желание,

само едно: да забия вилицата си в дланта му! Ти забеляза гнева ми… Винаги отгатваше всичко, мамо. Стана и се приближи до мен. Хвана ръцете ми и ги стисна силно, до болка, и поиска да отида да си легна.

Подчиних се, без да споря. Толкова пъти, когато господин Видам или госпожа Губер бяха у дома, ми бе казвала: *Фолет, имам толкова неприятности, умолявам те, не прибавяй към тях още и още…* Докато отварях вратата на стаята си, те чух пак да споделяш с Видам опасенията си:

– Ама не разбирате ли, че ако съпругът ми няма нищо за пиене, ще превърти!

Не можех да видя как Видам въздиша и вдига очи към тавана или гледа часовника си. От стаята си виждах само гърба му и дългото му палто, което дори не си бе дал труда да съблече.

– Ще бъда ясен, Мая. Няма да ви дам пари. Правя го за ваше добро. Също и за мое. В това се състои работата ми: да ви закрилям.

– Тогава останете. Той скоро ще се прибере.

– Не мога, Мая.

В този момент вече мразех Видам. Ти продължаваше да му се молиш, а той стоеше до масата, без да помръдне, и сякаш изпитваше угризения. Като че ли знаеше КАКВО ЩЕ СЕ СЛУЧИ през тази нощ, като че ли го бе отгатнал и се колебаеше. Остана, но не задълго, а само за миг, в който ти му поднесе кафето.

ЗНАЕШЕ.

Въпреки това не направи нищо.

Качих се в леглото си по малката дървена стълбичка. Легнах, точно под тавана. Болдюк* се събуди. Едва-едва се надигна, като че ли искаше да ми каже, че това е неговото място, а не моето, но щом видя, че се пъхам под завивките,

* Така се наричат декоративните панделки, с които се опаковат подаръците. – Б. пр.

скочи върху мен и замърка по-силно от кипящ бойлер. Почти опирах с главата си тавана и виждах всичко!

През полуотворената врата те видях как поднасяш кафето на Видам. Не бе посмял да откаже, но и не искаше да удължава посещението си, затова го изпи прав. Сигурно си е изгорил ръцете, защото всички чаши бяха със счупени дръжки – така ни ги подарила баба Мете за Коледа. Видам потопи устни в кафето и направи гримаса.

Колко хубаво!

Сигурно си бе изгорил и небцето, и гърлото. Ти винаги вареше дълго кафето, поне така казваше татко всеки път… Извивах тялото си в леглото и повтарях: „Махни се, Болдюк, махни се“…

От наблюдателницата си виждах целия квартал. Апартаментът ни се намираше на последния, десети етаж в сградата „Сорано“. От прозореца можех да шпионирам всичко чак до улица „Ремю“, алеята „Жуве“ и надлеза за пешеходци. Същата вечер видях някакъв мъж, който разхождаше кучето си. Може би господин Лазар. Също и една дама, която се прибираше у дома, двойка влюбени, които се целуваха, десетки коли, които пъплеха по шосето, а на надлеза – няколко момчета, които си нямаха друга работа, освен да ги зяпат. Забелязах и малък мотоциклет да спира пред бакалницата на господин Фам, докато той вече прибираше щайгите с плодове.

Отбелязвам тези подробности, мамо, за да си припомня всичко след толкова години. Давам си сметка, че през онази вечер те са се запечатали в мозъка ми. Може би самата аз бях отгатнала какво щеше да се случи… или пък обратното. Всички подробности са се вдълбали в паметта ми заради онова, което последва. За да не го забравя никога! За да намеря някакво обяснение, следа или свидетел – като онзи тип, който пуши цигара на баскетболното игрище под светлината на уличната лампа. За да си спомня за всичко, мамо: всеки силует, всяка сянка, всеки лист от околните дървета, а също и белите листове пред теб на масата.

Този път Видам изпи на един дъх кафето си. А ти му се помоли още веднъж – за последен път.

– Останете, за да поговорите с него. Моля ви. На мен той не ми вярва.

Видам остави чашата си на масата. Болдюк се пъхна под завивките и започна да ближе пръстите ми. Не ми беше приятно, но го оставих да прави каквото си иска.

– Не мога. Късно е, както вече ви казах. Не съм медиатор, а просто социален работник, изпратен да управлявам бюджета ви.

О, как го мразех! Повече от всякога! Каква толкова важна работа имаше? Да купи хляб, преди да затворят хлебарницата? Да занесе цветя на жена си? Или просто се страхуваше да се срещне с татко? Предпочиташе да поучава мама и да я остави да се оправя сама с него. Такава ли бе професията му? Да те привърже към себе си, а после да се оттегли?

– Ришар, той ще ме убие.

Аха! Значи малкото име на Видам бе Ришар. За първи път го чувах, а мисля, че и ти го произнасяше за първи път.

Думите ти не предизвикаха никаква реакция. Той се направи, че не е чул нищо, и отстъпи три крачки, за да излезе. Три крачки бяха почти достатъчни, за да се придвижи от дивана до входната врата. Сложи ръка на дръжката ѝ.

– Моля ви да ми помогнете, Ришар.

– Точно това правя, Мая – помагам ви, на вас и на много други. Това правя по цял ден. Но не мога да ви спася. Нито вас, нито дъщеря ви. Само вие можете!

– Той ще ме уб…

Ришар Видам вече беше излязъл. Вратата се беше затворила. Притиснах по-силно Болдюк към себе си. Грапавото му езиче топлеше шията ми. Дебнех през прозореца. Почаках известно време… У нас асансьорът беше постоянно повреден! Най-сетне видях как Видам излиза, как върви известно време по тротоара, как пресича паркинга и стига до черната си кола. Колата му… Знаех много добре коя е. Най-голя-

мата в квартала. Когато отвори вратата, видях, че някой го чакаше вътре. Жена. Имах странното усещане, че я познавам, но не можех да видя добре лицето ѝ. Запомних всичко: голямата кола, жената, начина, по който Видам я целуна и я хвана за бедрото. Затова значи не можеше да остане при мама. Защото го е очаквала друга жена?

Кълна ти се, мамо, че „записах" всичко в паметта си през онази вечер с точността на камера. Черната кола потегли и изчезна. По-късно научих марката ѝ: Волво 244, Блек Стар. А ти, мамо, продължаваше да стоиш приведена над масата. Плачеше над разпръснатите листове. А татко скоро щеше да се върне.

Болдюк почти беше заспал върху мен. Галех го нежно, за да не го събудя. Беше на шест месеца и имаше нужда от милувки. Аз също и затова те повиках тихичко:

– Ще дойдеш ли да ми прочетеш приказка, мамо?

Дори след години никога не забравих усмивката ти, когато вдигна очи към мен. Лицето ти сияеше като ярко слънце след дъжд.

Мишел Бюси
Сърцето ми смени адреса си

Превод *Силвия Колева*
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактор *Лилия Цачева*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Френска. Първо издание.
Формат 60x90/16
Печатни коли 24
ISBN 978-619-164-711-8

Издава

enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

В ОНАЗИ НОЩ ТЯ БЕШЕ НА СЕДЕМ ГОДИНИ. ПОСЛЕ ПОРАСНА. ГНЕВЪТ Ѝ СЪЩО.

Годината е 1983. Офели, по прякор Фолет, расте в семейството на баща алкохолик и майка, бореща се да издържа семейството. Но една нощ всичко се променя. Бащата се прибира пиян, избухва скандал и майката напуска апартамента, последвана от съпруга си. И никога не се завръща. Тялото ѝ е намерено под един мост. Убийство или злополука?

Фолет стаява яростта си и започва да подготвя отмъщението си. От този момент нататък тя има само една цел: да открие свидетелите, да сглоби парчетата от пъзела, които ще я отведат до истината. И търпеливо чака възмездие... Като дете от сиропиталище, непокорна ученичка и студентка, живееща под фалшива самоличност, всеки етап от живота на Офели ще бъде белязан от нейното обсебващо и дълбоко вълнуващо разследване.

„Сърцето ми смени адреса си“ е нещо повече от криминален роман. Едновременно история за любов и приятелство, за гняв и неумолимо отмъщение, мащабно издирване, продължило повече от десетилетие, и разбира се, сюжет, в който до последната страница никой не е наясно кой знае истината и кой я манипулира.

Няма съмнение, че майсторът на невероятните обрати ще триумфира за пореден път с този роман.
Paris Match

Историята е завладяваща и истински човешка, а напрежението е от първата до последната страница.
RTL

Цена: 12 €/23.47 лв.

9 786191 647118

www.enthusiast.bg